

det i 1869—70 forelagte og indeholder navnlig ligesaa lidt som dette nogen Forandring i de ved Loven af 9de April 1851 vedtagne Grundsætninger; men i enkelte Punkter, og da i Særdeleshed der, hvor man ganske eller tilbøielig har kunnet tiltræde de af ovenomtalte Udvalg foreslaaede Ændringer, eller hvor senere Love have nødvendiggjort Forandringer, vil der findes Afvigelser fra det tidligere Lovforslag.

• Hvad Invalidforsørgelserne angaar, da maa det ganske vist erkendes, at der ved de i Loven af 24de Februar 1858 bevilgede Tillæg blev givet Invaliderne en for den Tid passende Forsørgelse; men det kan ikke benægtes, at Forholdene i den siden forløbne lange Aarrække, og da navnlig i den sidste Tid, have forandret sig saa betydeligt ved de stærkt stegne Priser paa alle Livsfornødenheder, at de af den nævnte Lov fremgaaede Forsørgelser ikke blot nu yde Invaliderne en langt ringere Understøttelse end dengang, da de bleve bevilgede, men ogsaa i og for sig maa betragtes som ikke længer tilstrækkelige som Hjælp til et nødtorftigt Udkomme. Eftersom der i den seneste Tid dels ved særlige Love, dels ved Finantsloven er bevilget Forhøielse af de mindre Lønninger, saaledes har man troet, at der ogsaa kunde være al Grund til nu at søge nogen Forhøielse af Invalidforsørgelserne og det ikke blot af dem, der fremtidig maatte tilstaa, men ogsaa af dem, der for Tiden oppebæres, og der er derfor fremsat Forslag til en saadan Forhøielse, hvis Omfang nærmere vil blive omtalt.

Ved Forslagets enkelte Kapitler og Paragrapher turde der være Anledning til følgende Bemærkninger:

1ste Kapitel.

Pensionering paa Grund af Alder og Svagelighed m. m.

Til § 1.

Naar Loven af 9de April 1851 i sin

§ 1 betinger Pensionsrettens Opnaaelse af en tilbagelagt 20aarig aktiv Tjeneste fra det fyldte 18de Aar at regne, er herved utvivlsomt kun udtalt, at den Tid, hvori Nogen har staaet i Numer i et af Børnene, men været hjemsendt, ikke kan medregnes, men der er der ved ikke fordret en effektiv Tjeneste af den nævnte Varighed uden Hensyn til den Begunstigelse ved Beregningen af den nominelle Tjenestetid, som andre Bestemmelser i Loven knytte til Deltagelse i et Felttog og til Besiddelse af Hæderstegn. Dette bestrækes ved, at Fordoblingen af Krigsjaar ifølge Lovens § 12 a udtrykkelig er forudsat indbefattet i den aktive Tjenestes Længde, og man kan derhos hertil føie den Oplysning, at Finantsministeriet hidtil har forstaaet Lovens § 1 paa denne Maade. Da Udtrykket „aktiv Tjeneste“ imidlertid neppe i og for sig kan anses for aldeles klart, er der til Slutningen af § 1 foreslaaet en Tilføielse, som hæver enhver mulig Tvivl i den paa pegede Henseende.

Til §§ 2—4.

Ved disse §§, som give Reglerne for Pensionens Beregning, har det været under Overveielse, om man burde fastholde Lovens Princip, hvorefter Pensionen bestemmes efter absolute Satser for de stigende Tjenestear indbefattet af hver af de Pensionsklasser, hvortil alle de militære Underbefalingsmænd og Menige samt de med dem Ligestillede i dette Diemed henføres, eller om det maatte foretrækkes i Lighed med Pensionsloven for Embedsmænd alene i Forhold til den tilbagelagte Tjenestetids Længde at fastsætte Pensionen til visse stigende Kvotadele af den Lønning m. m., den Paa gjældende i et vist Tidsrum før Afstedigelsen har oppebaaret. Den sidste Fremgangsmaade frembyder sig ved første Blik som den i og for sig naturligste, da Pensionen som en Efterlønning under alle Omstændigheder kræver, at der ved dens Fastsættelse tages særligt Hensyn til den Lønning, hvoraf den fremgaaer; der hævdede sig derfor ogsaa allerede under Forhandlingerne i Rigsdagen om Loven af 9de April 1851 Stemmer for at anvende den ved Fastsættelsen af de heromhandlede Personers Pensionering. Men ligesom Forskjellen